

Sygn. akt I CSK 102/22

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa K. L.
przeciwko M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 2 czerwca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 września 2020 r., sygn. akt I AGa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od K. L. na rzecz M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód K. L. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...], oddalającego apelację skarżącego w sprawie o zapłatę przeciwko M. sp. z o.o. z siedzibą w P.. W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej

funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja przysądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako pierwszą przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które ujęto w formie dwóch pytań. Pierwsze z nich dotyczyło tego, czy „brak odniesienia się w pełnym zakresie do twierdzeń przeciwnika procesowego negujących zasadność pozwu pozwala na uznanie ich za przyznane w świetle art. 233 k.p.c. w sytuacji, w której powód podtrzymuje powództwo”. Drugie zagadnienie ujęto natomiast w formie pytania o to, czy protokół odbioru podpisany przez zamawiającego stanowi, w świetle art. 643 k.c., potwierdzenie wykonania dzieła i podstawę do rozliczeń.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa przywołanie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga poprawnego zidentyfikowania problemu prawnego. Konieczne jest także przedstawienie argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen danego zagadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01). Istotność problemu prawnego wyraża się w tym, że ma on znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2012 r., I CSK 496/11). Obowiązkiem wnoszącego skargę jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14). Tylko w takich okolicznościach może być realizowana publicznoprawna funkcja skargi kasacyjnej. Jednocześnie

przedstawiony Sądowi Najwyższemu problem musi mieć konkretny związek z rozstrzygnięciem danej sprawy, to jest z zarzutami skargi oraz podstawą prawną i faktyczną zaskarżonego wyroku (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13). Przyjęcie sprawy do rozpoznania ma bowiem na celu zarówno realizację interesu publicznego, jak i ochronę praw prywatnych.

Żadne z dwóch zagadnień przedstawionych przez skarżącego nie spełnia opisanych wyżej wymagań.

Pierwsze z pytań ma dalece ogólnikowy charakter. Określenie „brak odniesienia się w pełnym zakresie” nie niesie żadnych konkretnych informacji, w szczególności nie precyzuje zakresu owego braku odniesienia się, zarówno co do przedmiotu, jak i zakresu twierdzeń procesowych. Sprawia to, że rzekome zagadnienie prawne oparte jest w całości na subiektywnej, niesprecyzowanej ocenie skarżącego. Nie stanowiłoby rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. zajęcie przez Sąd stanowiska w tak ogólnikowo, niekonkretnie ujętej kwestii, która w zasadniczej części, czyli oprócz dodatku „w pełnym zakresie”, odtwarza treść art. 230 k.p.c. Ocena podstaw uznania faktów za przyznane zawsze jest dokonywana *in casu* i należy do sądów dokonujących ustaleń faktycznych w sprawie.

Omawiane zagadnienie stanowi w istocie pytanie o prawidłowość wywodzenia przez sąd rozpoznający sprawę określonych skutków z podjęcia albo niepodjęcia określonych czynności procesowych przez strony postępowania, które to skutki przekładają się następnie na kierunek rozstrzygnięcia sprawy. Odpowiedź na tak ujęte pytanie, nawet gdyby mogła być sformułowana, byłaby zatem pozbawiona jakiegokolwiek uniwersalnego znaczenia. Nadto samo zagadnienie prawne nie może być uznane za mające związek ze sprawą. Odniesiono je bowiem, podobnie jak stosowny, powiązany z zagadnieniem prawnym zarzut skargi kasacyjnej, wyłącznie do art. 230 k.p.c., podczas gdy przepis ten nie ma samodzielnego zastosowania w postępowaniu apelacyjnym.

Cechę ogólnikowości ma także drugie z przedstawionych przez powoda pytań, odnoszące się do „protokołu obioru podpisanego przez zamawiającego”. Zostało ono formalnie powiązane z art. 643 k.c., lecz w istocie nie dotyczy tego

przepisu. Przywołana regulacja nie odnosi się bowiem do kwestii potwierdzania wykonania dzieła, lecz do obowiązku jego odebrania. W konsekwencji natomiast art. 643 k.c. nie normuje konieczności potwierdzania odbioru dzieła oraz – tym bardziej – sposobów takiego potwierdzania, np. określonymi dokumentami. Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że przyjęty przez skarżącego sposób sformułowania zagadnienia prawnego w istocie zmierza do podważenia oceny protokołów odbioru usług, czyli oceny dowodów dokonanej przez Sąd Apelacyjny (s. 9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Tymczasem z uwagi na art. 398³ § 3 k.p.c. kwestia ta nie może być przedmiotem kontroli Sądu Najwyższego, wobec czego wyniki oceny dowodów poczynionej przez Sąd Apelacyjny muszą zostać uznane w ramach niniejszego postępowania za definitywne i niepodważalne.

Jako drugą przyczynę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność tejże skargi. Wypada przypomnieć, że połączenie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. z oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy dotyczą one odmiennych podstaw kasacyjnych. Dana kwestia nie może bowiem stanowić istotnego zagadnienia prawnego i jednocześnie nie pozostawiać żadnych wątpliwości co do jej prawidłowego rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2012 r., III UK 60/11).

Skarżący nie zawarł w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wyводу, który wyjaśniałby, dlaczego w jego ocenie w sprawie zachodzi okoliczność, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., ograniczając się do wskazania, że „skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna w świetle naruszeń przepisów, których nie ustrzegł się Sąd II Instancji”. Postawione w skardze zarzuty związane są z kwestiami, które poruszono w ramach zagadnień prawnych, a zatem już z tej przyczyny należy wskazać, że nie wykazano, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona, skoro sam skarżący w innym miejscu wniesionego środka zaskarżenia wskazuje, że podniesione przez niego kwestie mają trudny, problemowy charakter. Tymczasem oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa.

Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08) – co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

a.s.